

Dặn Dò...

Lưu Diệu Vân

Người đàn bà thì thầm:

“Anh phải gắng nhớ hết những lời em dặn dò. Số tiền tháng này em gửi theo cho anh tiêu vặt. Đừng khư khư cái tật dành dụm như ngày xưa. Cứ tiêu pha thoải mái, chừng hết em lại gửi thêm cho. Nhân đây, em gửi thêm vài tờ báo cho anh đọc những lúc nhàn rỗi. Cái điện thoại di động đời mới này là quà tết của em. Mong anh sẽ thích. Còn nữa, phải gắng nghĩ ngợi điều độ để giữ gìn sức khỏe đừng quá vất vả nhé anh. À, con bé ở hôm trước em muốn về có phụ giúp được việc không? Em biết anh thui thủi một mình, không người chăm nom săn sóc cơm nước, không ai trò chuyện sớm hôm, mà em thì lại chưa thể sống hẳn bên cạnh anh. Em cứ mãi sợ anh buồn. Nay em lại muốn thêm một đứa ở nữa cho nhà có thêm người ra người vào. Giờ đã có hai đứa nó, trẻ đẹp, giỏi giang, lại khéo chiều chuộng thay em lo lắng cho anh, em cũng yên lòng phần nào. Dạo này chắc anh vui nhiều nên ít về thăm em...”

Người đàn bà ngồi trước ngọn lửa, vừa luyên thuyên nói, vừa liên tay đốt lia lịa xấp tiền đô, điện thoại di động, chồng báo cũ, và một con hầu xinh đẹp mua từ Phố Hàng

Mã về.